

HİDAYET KARAKUŞ

**Başparmağın
Şarkısı**

öykü

BİLGİ YAYINEVİ

İÇİNDEKİLER

Başparmağın Şarkısı	7
Başparmaktaki Köpek.....	7
Şarkı Söyleyen Resim.....	10
İlksev'in Gördüğü Düş.....	14
Özgür'ün Şarkısı.....	17
Babamın Düşündeki Aşçı.....	25
Kırda Şiir.....	28
Özgür'ün Şiiri.....	35
Turnalar Geçiyor.....	41
Babamın Şakası	43
Nereye Gidelim?.....	49
Giysiler Uçmuş.....	52
Kasabaya Nasıl Girelim?.....	56
Bunlar Ağaçların Kökleri mi?.....	58
Babam Kızacak mı?.....	61

BAŞPARMAĞIN ŞARKISI

Başparmaktaki köpek

Bahçedeki ağaçlardan kuş sesleri geliyordu. Güneş doğmuş, büyük çamın gölgesi bütün balkonu kaplamıştı.

İlksev, uyanmış, yatağında kuş seslerini dinliyordu. Uzun uzun gerindi. Yorganı üzerinden atıp ayaklarını bisiklete binirmiş gibi bir süre çevirdi. Düşünde de bisikletiyle sokaklarda dolaşmıştı.

Bugün pazardı. Kardeşi Özgür, hâlâ uyuyordu.

Onun yataktaki hallerine çok gülerdi İlksev. Özgür, ayağını yorganın altında tutamaz, hep dışarı çıkarırdı. Üstelik ayağının başparmağını da sürekli oynatırdı.

İlksev, oynamaya başlayan başparmağı görünce;

“Benim kukla yine oynamaya başladı” diye güldü.

Sahi kardeşinin ayak başparmağını kuklaya dönüştüremez miydi?

Hemen karar verdi. Kardeşine bir şaka yapacaktı.

Banyoya gitti önce, elini yüzünü yıkadı. Odaya döndüğünde yatağını düzeltti. Masasının üzerini düzenledi. Sonra kalemlikten kırmızı keçe uçlu kalemını aldı. Özgür’ün konuşacakmış gibi oynayıp duran ayağının yanına gitti. Kalemı bir uzatıp bir çekti, biraz bekledi. Sonra kalemin ucunu başparmağa hafifçe dokundurdu. Özgür, ayağını hızla çekti ama hemen yine uzattı. Parmakta kırmızı bir nokta kalmıştı.

İlksev, kalemin ucunu usul usul yine yaklaştırdı. Başparmağın yukarisına doğru götürdü. Bir palyaço kafası çizmek istiyordu. Kalemin ucunu bir kez daha dokundurdu. Özgür, ayağını çekerken yüzünü İlksev’e doğru çevirdi ama yine uyanmadı.

İlksev, kıkırdadı ama kardeşinin uyanmasından da korktu, bir eliyle ağzını kapattı hemen. Kalemle başparmağa resim çizeme-

yeceğini düşündü. Acaba hazır bir resim yapılırsa olmaz mıydı? Daha dün kırtasiyeden çıkartmalar almıştı. Kedi, köpek, kuş, aslan, fil çıkartmaları... Çantasında onları aramaya başladı. Türkçe defterinin arasına koymuştu. Önce o defteri bulmalıydı. Çantası da ne kadar doluydu. Her gün bunları niye taşıyordu ki? Eline gelen defterleri birer birer çıkardı. Türkçe defterini ötekilerden ayırırken arasından birkaç tane resim uçtu. Ötekileri masanın üzerine özenle koydu. Türkçe defterinin içindeki çıkartmaları aldı. Onları önce birkaç kitabının, defterinin üzerine yapıştırmış sonra sevmemişti. Kitaplarını da defterlerini de yırtılmış da yapıştırılmış gibi eski gösteriyorlardı. O yüzden kalanları yapıştırmamıştı.

Kalanların hepsini masanın üzerine serdi. En uygun hangisi olabilirdi. Kocaman bir kartal, bir kedi, bir kanarya, iki tane keklik, bir de köpek başı kendisine bakıyordu. Hepsi de sanki "En uygun benim" diyordu. Hepsini Özgür'ün başparmağına götürüp tuttu, hiçbirisine aklı yatmadı. Keşke bir palyaçosu olsaydı, o zaman başparmak ne şaklabanlıklar yapardı kimbilir!

En iyisi köpek başını yapıştırmaktı. O da parmağa büyük geliyordu. Bu durumda biraz küçültülmesi gerekiyordu. O zaman tam uyardı.

Çekmecesinden kâğıt makasını aldı. Boşluklarından keserek çıkartmayı küçülttü. Özgür'ün hâlâ oynayan parmağının yanına gitti. Parmak seviniyor muydu yoksa, İlksev kendisine yaklaşırken daha çok oynamaya başlamıştı. İlksev, çıkartmayı hazırladı. Kardeşinin ayağını yorganın altına sokarmış gibi yapıp köpek başlı çıkartmayı Özgür'ün başparmağına yapıştırdı.

Şarkı söyleyen resim

Özgür hiç duraksamadan ayağını yeniden yorganın dışına çıkardı. Başparmağını oynatmaya başladı. Parmakla birlikte köpek ileri atılıyormuş gibi oluyordu. İlksev, onun bu görüntüsüne kahkahalarla gülerken odadan çıktı.

Annesi Meral Hanım, salonda gazetesini okuyordu.

"Günaydın anneciğim. Babam nerede?"

"Günaydın İlksev, baban mutfakta."

“Yine ne yapıyor bize?”

“Git de bak. O her pazar, kızlarına değişik kahvaltı hazırlar bilirsin.”

“Yaşasın! Kimbilir bugün neler yiyeceğiz!”

Mutfağa gitti, başını kapıdan usulca uzattı. Babası, eşofmanlarını giymiş, setin üzerinde cam bir çanağın içinde bir şeyler karıştırıyordu.

“Arkamda birisi mi var acaba?” diye seslendi.

Sesi çok şakacıydı. Sirtında gözü vardı sanki.

“Nereden bildin babacığım?” diye üzerine atladı, sırtına bindi.

Babası gülererek uyardı:

“İlksev’ciğim ellerim yağlı. Bu yaptığımı seveceksiniz. Sırtımdan in şimdi; ceza olarak bana bir bardak su ver bakalım.”

“Su vermek ceza mı babacığım?”

“Elbette. Herkes kendi suyunu kendi alır, biliyorsun. Ama bana şimdi sen su vereceksin.”

“Vermezsem?”

“Ben de susuzluktan buracığa düşüveririm.”

İlksev, babasının sırtından indi. Dolaptan bir bardak aldı. Damacanadan pompaya basarak doldurdu. Babasına götürdü.

Babası, İlksev'in getirdiği suya baktı:

"Ooo! Nasıl da pırıl pırıl görünüyor! Bu suyun ışığını sen mi verdin kızım?"

İlksev kıkırdadı:

"Temiz içme suyundan doldurdum babacığım. Buyur iç."

"Yoo! İçmem."

"Neden içmezsin?"

"Ellerim yağlı görüyorsun."

"Eee! Bu su ne olacak?"

"Sen içireceksin."

"Aaa! Sen bebek misin? Kocaman baba olmuştun, ben sana nasıl içireyim?"

"Hem de koca göbekli, kalın enseli bir bebeğim."

İlksev, gülerken su çalkalandı, yere birkaç damla düştü.

"Şimdi hepsi dökülecek yere, sen çok tatlı bir babasın. İçemezsen ben ne yapabilirim?"

"Tabii tatlıyım. Sabahları bal yiyorum, reçel yiyorum, ekmeğime marmelat sürüyorum."

İlksev, gülmekten konuşamıyordu: